

Távolságaid

[2013. április]

NAGY HAVAK

Erdőt teremtenék, úgy hinnék neked! Avarral, bokrokkal, bogarakkal, bükkal. Lábadhoz ösvényt varázsolnék: letérhetnél róla gombáért, virágért. Ösvényed hegyre vinne, föld alá. Bolyonghatnál kedvedre: ne lássalak, ha nem akarod. Neked képzelnék medvét, farkast, hogy félj, róka lapulna közeledben, szarvasok figyelme óvna, s a madarak röptükben énekelnének neked. Aztán ősz jönne, tavasz helyett is nagy havak, s én keresnélek, keresnélek. Nyomokat írnék a hóba.

TITKOS NYARALÓ, KERT

Minden, minden ott kezdődik: az erdei, titkos nyaralóval, a kerttel a ház körül. Mindig oda vonulsz el, ott feledteted magad. Hónapok, évek telnek el így. Ilyenkor nincs neved, ízéd, illatod, nem idéz hajnali villámlás, nem hoz felém langyos őszi szél. Ravasz vagy, mint vadállat, hallgatag vagy, mint Isten.

Hiányodból hitelezem a világnak magam. Így szeretnek téged bennem, bár nem beszélek rólad, érted csak hallgatnom szabad. Arra gondoltam, egyszer felkereslek, de mi lesz, ha kiderül, hogy csak áltatás ez a kezdeti összevissza, ha nem nyitasz ajtót, nem ölelsz meg, borral sem kínálsz, ágyadba nem fektetsz? Mi lesz velem, mi lesz veled, és a kerttel a ház körül? Így várlak, így pusztulok az emlékezéstől a megismerésig, hogy egyszer egy nyitva felejtett mondatban hátha rám találsz.

VÁROSAIMBAN A TORNYOK

Lakásunkból a ház maradt, apró sértésekből a némaság. Csenededet mindig hozzám mérted, hozzám a szó szegődött. Most már hiába enyém a titkos szoba – a mennyezet alacsony, az ablakok rosszul zárnak, a sarokban penészfoltok. A szekrényekben átrendeztem a ruháimat, a polcokon a könyveket, de te nem tartasz velem olvasmányaimban, és a televízió távirányítóját nem találok. Nappalaimban árnyak csörtetnek, álmaimban angyalok röhögnek. Egymáshoz mérem nincseimet, de nem vonom vissza, ami menthetetlen. Egyenletes zuhanásomban így leszek erős, a reggeli hideg víztől üde és tiszta. A rálátás szögéhez ez itt a feltétel, és városaimban a tornyok. Most épp feléjük tartok.

A PARTI SÁV

A partra kiállok. Mert ennyi maradt. A kést bal kezemből feltűnés nélkül a homokba ejtem. Nézem, ahogy a hullámok egyre beljebb mossák, elássák. Homokszemek, kavicsok, kagylók lesznek a szállása. Még kikaparhatnám, még utána szaladhatnék, de úszni nem tudok, úszni már soha nem tanulok meg. Hát marad a part, a kés a part közelében vagy tovább. Mi lenne, ha most fuldokolnál? Tested fényes lenne, utóbb felpuffadt, nyálkás, hideg, mint halaké. Reménytelenül szemlélném agóniád. És majd szép leszel, mint a napfényhez simuló hullámok, megnyugtató és valószínűtlen, akár a parti sáv, amelyen állok. Így követelhetsz magadnak, noha tökéletesen távolodom, és csak levegő után kapkod üres kezem.

TENGER, TÓCSA

Tenger vagy tócsa: mindegy. Elszállnak a bibliai szörnyek. Végül megvonnak levegőt, fényt, a gondolatot, hogy merre van dél. Marad a helyben járás, és éjszaka lesz, éjszaka. Az utolsó ölelésre tárul tengerpart vagy tócsamély. Marad árnyékból az árnyad. Azt mondják: végtelen. Nem is volt kezdete. Erre csak hallgatok.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Borsodi L. László

Látó Szépirodalmi Folyóirat